

Товариство захисту кайджю : **роман**

Джон Скалці

ОЗНАЙОМЧИЙ ФРАГМЕНТ

Переклад — Саган А.І.

© Видавництво «Богдан». Усі права застережено.

Фрагмент надано для ознайомлення. Повна книжка — nashaknyga.com.ua

Розділ 1

— Джеймі Грей! — Роб Сандерс висунув голову з-за офісних дверей і махнув мені, широко усміхаючись. — Заходь! Зараз усе порішаємо.

Я схопився з робочого місця, взяв планшет із нотатками і теж розплився в усмішці. Поглянув на Канішу Вільямс, вона легенько стукнула свій кулачок об мій і побажала:

— Покажи їм, де раки зимують!

— Покажу, будь спокійна! — запевнив я, рушаючи до кабінету боса. Настав час моєї атестації, яку я, чесно кажучи, мав завалити.

Роб Сандерс привітався зі мною і запросив до «перемовного кутка» (як він сам його називав) із чотирма яскравими мішками-пуфами, розставленими круг невисокого столика. Отой стіл мав прозору стільницю, наповнену сліпучо-білим магнітним піском, де за заданою траєкторією бігає намагнічена кулька, утворюючи геометричні візерунки. Ось і тепер вона виписувала хитромудрі завитки. Я плюхнувся на червоний пуф і потонув у ньому, трохи втративши зграбність. Планшет вислизнув з рук, та я перехопив його раніше, ніж він із пуфа з'їхав на долівку. Тоді підняв очі на Сандерса, який продовжував стояти, і всміхнувся. Той усміхнувся у відповідь, розвернув просте офісне крісло, осідлав його задом наперед, поклав руки на спинку і зверху вниз подивився на мене.

«О, так, сильний хід гендиректора, браво!» — відзначив я подумки. Однак мене це анітрохи не бентежило. Я знав, як діє его у топменеджерів, і був готовий до того, через що мав пройти. Я тут для того, щоб почути від Роба оцінку моєї піврічної праці, і збирався задати йому перцю.

— Зручно? — поцікавився Роб.

— Зручніше не буває, — сказав я і якомога непомітніше перемістив центр своєї ваги, бо мене трохи хилило праворуч.

— От і чудово. Джеймі, як давно ти вже у fūdmd?

— Пів року.

— І як тобі тут?

— Радий, що ти питаєш, Робе. Мені тут дуже добре. І правду кажучи, — я підняв свій планшет, — під час нашої зустрічі хотілося б присвятити трохи часу ось чому. По-моєму, я знаю, як покращити не тільки застосунок fűdműd, а й наші відносини з ресторанами, постачальниками та клієнтами. Надворі 2020 рік, і сфера застосунків для доставки їжі вже цілком дозріла. Ми маємо зробити все для того, щоб виділитися із загалу, якщо, звісно, хочемо по-справжньому конкурувати з Grubhub, Uber Eats і рештою сервісів у Нью-Йорку, і не тільки в ньому.

— То ти кажеш, що нам є куди рости?

— Гадаю, так. — Я спробував податися вперед, натомість тільки більше утопив свій зад у кольоровий мішок. Тоді хитнувся разом з ним і просто вказав на планшет. — Отже, ти чув про цю штуку з COVID-19.

— Чув, — визнав Роб.

— По-моєму, цілком очевидно, що ми йдемо до локдауну. Тут, в умовах міста, це означає, що люди частіше замовлятимуть доставку їжі. А ще це означає, що ресторанам буде трохи зле, бо вони втратять клієнтуру. Якби fűdműd запропонував знизити наші розцінки в обмін на лістинг, на умовах ексклюзивності, та службу доставки, тоді ми, по-перше, зблизилися б з рестораторами, а по-друге, отримали б перевагу над іншими застосунками.

— Пропонуєш знизити розцінки?

— Саме так.

— Різонути доходи під час можливої пандемії.

— Ні! Розумієш, у тому й штука. Якщо не ловити ґав і швиденько закрити популярні ресторани, то побачимо, що доходи зростуть, бо число замовлень збільшиться. І не тільки доходи. І ще наші доставники...

— Доставлятори.

Я посовгався в мішкуватому кріслі.

— Що?

— Доставлятори. Ми їх так тепер називаємо. Дотепно, правда?

Моя ідея!

— А я думав, Ніла Стівенсона.

— Кого-кого?

— Такий письменник. Автор «Снігопаду».

— І що це, сиквел «Крижаного серця»?

— Взагалі-то, це книжка.

Роб зневажливо махнув рукою.

— Якщо це не «Дісней», то можна не боятися судових позовів.

Так що ти там казав?

— Наші... е-е... доставлятори теж побачили б ріст. Ми могли б збільшити розцінки на доставку — не дуже сильно. — Роб насупився. — Рівно настільки, щоб виділитися із загальної маси застосунків. В економіці вільного заробітку навіть несуттєве збільшення має колосальне значення. Ми побудуємо відносини на основі лояльності, це піде на користь сервісу, а отже, на одну відмінну рису стане більше.

— Словом, ти хочеш брати якістю.

— Атож! — Я зробив указівний жест і від того ще дужче заглибився в крісло-мішок. — Хочу сказати, що ми вже кращі за решту додатків. Просто потрібно це довести до логічного завершення.

— Це влетить нам у певну копійку, але справа варта заходу — так ти хочеш сказати?

— Мабуть, так. Знаю, це видається диким, чи не так? Але у тому й фішка. З усіх розробників застосунків для доставки їжі там будемо тільки ми. А поки решта розбереться, що ми там надумали, весь Нью-Йорк буде наш. І це тільки початок.

— Джеймі, в тебе сміливі ідеї, — обізвався Роб. — Ти не боїшся ризикувати і одразу береш бика за роги.

Я засяяв од радості та відклав свій планшет.

— Дякую, Робе. Мабуть, твоя правда. Я ризикував, коли пішов з докторантури та подався у fūdmūd, розумієш? Мої друзі з Чиказького універу думали, що в мене поїхав дах, коли я спакував манатки і перебрався до Нью-Йорка, щоб почати роботу в стартапі. Та я не сумнівався, що все роблю правильно. Гадаю, я реально змінюю на краще все, що стосується замовлень їжі.

— Радий чути це. Бо ми тут для того, щоб обговорити твоє майбутнє у fūdmūd і куди тебе краще поставити, щоб ти повністю задіяв ту пристрасть, яку так яскраво відчуваєш.

— Що ж, Робе, приємно чути. — Я знову спробував податися вперед на злосчастному кріслі, але мені це не вдалося, тож я вирішив ризикнути і трохи відтиснувся. Крісло вирівнялося, я трохи вивільнився із не дуже зручного положення, зате планшет сковзнув у заглибину, утворену моїм тілом. Тепер я сидів верхи на планшеті. «Ну й нехай», — подумав.

— І як я міг би прислужитися компанії?

— Доставляторство.

Я моргнув.

— Що?

— Доставляторство, — повторив Роб. — Те, чим займаються в нас доставлятори. Інакше кажучи, доставляторством.

— Це якось дуже відрізняється від доставляння?

— Ні, але ми не можемо зробити доставляння своєю фішкою.

Я змінив платівку.

— Отже, ти хочеш, щоб я очолив доста... вляторську стратегію fūdmūd?

Роб похитав головою.

— Боюся, це не дасть тобі нагоди повністю проявити себе. Правда ж?

— Не розумію.

— Джеймі, я хочу сказати, що fűdműd на місцях потрібні такі люди, як ти. На передньому краї. Для постачання нам розвідданих з вулиць. — І він махнув рукою в бік вікна. — Реальних. Без прикрас і позлітки. Так можеш тільки ти.

Цілу хвилину я засвоював почуте.

— Ти хочеш, щоб я був доставником fűdműd?

— Доставлятором.

— Взагалі-то, такої посади у компанії немає.

— І попри це, Джеймі, вона багато важить для компанії.

Я знову спробував зручніше умотитися у кріслі, й знову марно.

— Стривай-но, Робе... Що це взагалі тут коїться?

— Ти про що?

— Я думав, ми зустрілися для того, щоб ти оцінив мою піврічну працю.

Роб кивнув.

— У певному сенсі воно так і є.

— І тут ти кажеш, що бачиш мене на посаді доставника...

— Доставлятора.

—...чи як, мля, ти це все назвеш, та весь прикол у тому, що це не посада в компанії. Отже, ти мене звільняєш.

— Я тебе не звільняю, — запевнив Роб.

— А тоді що?

— Я тобі пропоную чудову можливість збагатитися досвідом роботи у fűdműd у цілком інший спосіб.

— Такий, що не передбачає виплат пільг, медичної страховки й зарплатні?

Роб скривився.

— Ти добре знаєш, що це не так. fűdműd має двосторонню угоду з «Двейном Рідом» 1, згідно з якою наші доставлятори отримують до десяти відсотків знижки на певні медичні товари.

— Авжеж, добре, вирішили, — сказав я. Підвівся з клятого мішка, послизнувся і впав на планшет, розколовши екран. — Клас!

— Не парся, — сказав Роб, вказуючи на планшет, коли я нарешті вивільнився від крісла. — Це власність компанії. Просто залишиш його, як ітимеш.

Я кинув планшет Робу, той спіймав.

— Ти рідкісне мудило, Робе, — сказав я. — Кажу тобі, щоб ти це знав.

— Джеймі, ми сумуватимемо за тобою, сім'ї fűdműd тебе не вистачатиме, — запевнив Роб. — І пам'ятай, що серед доставляторів тобі завжди знайдеться місце. Зуб даю.

— Я так не думаю.

— Маєш право. — Він показав мені на двері. — Каніша підготувала твої документи на звільнення. Якщо за п'ятнадцять хвилин ти ще будеш тут, охорона допоможе тобі знайти вихід.

Він устав із крісла, підійшов до свого столу, вкинув планшет у смітник і дістав телефон, щоб комусь подзвонити.

— Ти знала, — докірливим тоном сказав я Каніші, коли був біля неї. — Все знала про мене і однаково побажала удачі.

— Вибач, — сказала вона.

— Підійми кулак.

Збентежившись, вона підняла. Я легенько стукнув по ньому й сказав:

— Ось. Я відкликаю отой попередній удар, який символізував підтримку.

— Справедливо. — Вона всунула мені документи на звільнення. — А ще мене просили передати, що на твоє ім'я відкрили доставляторський рахунок. — Слово «доставляторський» вона

вимовляла так, ніби це завдавало їй болю. — Так, знаєш, про всяк випадок.

— Мабуть, я швидше помру.

— Померти, Джеймі, завжди встигнеш, — застерегла Каніша. — Шатдаун уже не за горами. А наша знижка у Двейна Ріда тепер досягає п'ятнадцяти відсотків.

— Отакий у мене видався день, — сказав я своєму співмешканцю Бренту.

Ми жили в надзвичайно маленькій квартирці на четвертому поверсі на Генрі-стріт. Окрім мене, там мешкали Брент, його хлопець Лаертс і зручна іноземка, яку звали Реба. Ми її майже ніколи не бачили, і якби не довге волосся, яке вона щодня залишала на стінці душової кабінки, то можна було б подумати, що немає ніякої Реби.

— Фі, як це грубо, — сказав Брент.

— Спали їх на хрін, — гукнув Лаертс із їхньої кімнати, де він рубався у відеогру.

— Ніхто нічого не палитиме! — прокричав Брент у відповідь.

— До певного часу, — запевнив Лаертс.

— Не станеш же ти вирішувати всі проблеми підпалами! — обурився Брент.

— Ти не станеш, — відпариував Лаертс.

— Не здумай палити це місце, — сказав мені Брент, притишуючи голос, щоб його не почув Лаертс.

— Та не буду нічого палити, — заспокоїв я його. — Хоча звучить спокусливо.

— То ти зараз шукаєш щось інше?

— Шукаю, але не впевнений, що з того буде толк, — сказав я. — В усьому Нью-Йорку надзвичайний стан. Усе починається. Ніхто нікого не бере на роботу, а як щось і знайдеться, то спробуй

заробити на оцє. — І я обвів рукою нашу осєлю на четвертому поверсі. — Однак є й гарна новина, якщо це можна так назвати. Моєї вихідної допомоги від fűdműд достатньо, щоб я кілька місяців оплачував свою частку оренди. Може, й ходитиму голодний, але принаймні до серпня матиму над головою дах.

Брент ніяково знітився.

— Що таке? — насторожився я.

Він видобув із пошти на кухонному столі, за яким ми сиділи, найзвичайнісінький конверт.

— Я так розумію, цього ти ще не бачив.

Я взяв конверт, розпечатав. Усередині лежали десять сотенних купюр і записка: «Нахрін це чумне місто, далі без мене. Р.».

Я обернувся до кімнати, де мешкала Реба.

— Так вона з'їхала?

— Якщо вважати, що вона тут жила, то так.

— Це привид із банківською карткою, — прокричав зі своєї кімнати Лаертс.

— Що ж, що далі, то краще, — резюмував я. — Хоч заплатила за минулий місяць. — Я кинув конверт, записку і гроші на стіл, охопивши голову руками. — Ось віддяка за те, що я не додаю ваші імена у договір оренди. Ви ж двоє звідси не з'їжджаєте, еге?

— Еге, — підтвердив Брент. — А зараз ось що...

Я зиркнув на нього крізь розчепірені пальці.

— Hi!

— Послухай, Джею...

— Hi!..

Брент підняв руки.

— Послухай, тут така штуkenція...

— Ні-і-і-і-і-і-і-і-! — вискnuв я, й голова моя, глухо гупнувши, опустилась на стіл.

— Не здумай вчинити сцену, це нічого не дасть, — обізвався зі спальні Лаертс.

— А тобі б лише палити й підривати! — прокричав я у відповідь.

— Це не драма, а революція, — відпаривував він.

Я озирнувся на Брента.

— Будь ласка, скажи мені, що хоч ти не з'їжджаєш, — попросив я.

— Ми працюємо в театрі, — відповів Brent. — І ти сам казав, що усе зачинається. У мене взагалі ніяких заощаджень, і в Лаертса, ти це знаєш, теж немає.

— Як це не кумедно, я жебрак, — підтвердив Лаертс.

Brent скривився від цих слів, тоді продовжив:

— Якщо справи будуть кепські — а все йде до того, — тоді ми просто не потягнемо платити за квартиру.

— І куди ж ви підете? — поцікавився я. Як мені було відомо, сім'ї у Брента не було.

— Ми зможемо пожити в Болдері в Лаертсових батьків.

— Моя стара кімната має такий вигляд, як колись, — сказав Лаертс. — Поки що я її не спалив.

— Ніхто нічого не палитиме, — відрізав Brent, але тривожило його не те. Лаертсові батьки були з тих добропорядних, зовні милих консерваторів, які не пропустять нагоди назвати сина тим ім'ям, яке він мав до зміни статі, і з часом це добряче дістає.

— Тобто ви залишаєтесь, — сказав я.

— Поки що так, залишимося, — підтвердив Brent. — Але якщо в нас закінчаться...

— Ви залишаєтесь, — повторив я вже твердішим тоном.

— Джеймі, я не можу просити тебе про це, — сказав Brent.

— Я можу, — гукнув Лаертс зі спальні. — Нафіг той Болдер.

— Отже, домовилися.

Я підвівся з-за столу.

— Джеймі...

— Прорвемося. — Я усміхнувся Бренту, потім пішов до своєї кімнати, завбільшки як поштова марка, зате з протягами та рипучою підлогою.

Всівся на своє паскудне двомісне ліжко, зітхнув, приліг і цілу годину витріщався у стелю. Належавшись, я знову зітхнув, сів, дістав телефон. Увімкнув його.

Екран привітав мене застосунком fűdműd.

Зітхнувши втретє, я зайшов у нього.

Як і було обіцяно, мій доставляторський акаунт уже був зареєстрований і готовий до роботи.

1 «Двейн Рід» — велика мережа аптек і магазинів товарів для дому, заснована в Нью-Йорку, відома широкою присутністю на Мангеттені.

...

Далі — у повній книжці «Товариство захисту кайджо : роман».

nashaknyga.com.ua